

[Nedergaard.]

komme til at knibe med at skaffe de frivillige Bidrag.

Dertil kommer, at der er en ikke ringe Del af Befolkningen, som altid vil hævde, at det er en absolut Menneskeret, at vi kan tage den Mand eller Kvinde, som vi har Tillid til, til at undervise vore Børn, selv om den paagældende ikke har den foreskrevne Lærereksamen, og at det er vor ubetingede Ret at kunne antage den Kvinde, vi har Tillid til, til Sygeplejerske, selv om hun ikke har en 3-aarig Uddannelse. Denne Del af Befolkningen vil absolut hævde, at naar den er med til at bære Udgifterne til vort Hospitalsvæsen, er det rimeligt, at Sundhedsstyrelsen imødekommer den, saa at den valgte Kvinde kan faa en kortere Uddannelse baade i Sygepleje, Barselpleje og Massage end den sædvanlige.

Saa har der været Uenighed om den sagkyndige Sygeplejerske, der skal knyttes til Sundhedsstyrelsen. Vi ønsker ikke en saadan Stilling oprettet, men vi haaber, at der ved en Udvalgsbehandling maa kunne findes en Løsning, som alle kan tiltræde. Endvidere maa der kunne findes en bedre Ordning af, hvorledes man skal gaa frem overfor en Sygeplejerske, som grovelig har forset sig. Men ogsaa det egner sig sikkert til nærmere Drøftelse i et Udvalg.

Efter disse Bemærkninger skal jeg udtale, at det sikkert vilde være ønskeligt, om Meningerne kunde bøje sig saaledes mod hinanden, at vi paa dette Omraade kunde faa en Lov med Tilslutning fra hele Rigsdagen, og jeg kan tilsige mit Partis velvillige Medarbejde dertil i et Udvalg.

Henriette Crone: Det Lovforslag, vi her behandler, er saa enkelt og let overskueligt, at jeg, efter at den højtærede Minister har redegjort for det i sin Forelæggelsestale, kan fatte mig ganske kort. Jeg kan gøre det saa meget mere, som Spørgsmaalet om Autorisation eller Statsanerkendelse af Sygeplejersker er en gammel Kending i dette høje Ting. Jeg har selv haft den Ære tre Gange at være Ordfører for mit Parti i denne Sag, første Gang i Samlingen 1921—22. Men skønt vi har haft Forslaget tre Gange til Behandling, er det aldrig naaet videre end til første Behandling, endda dets Titel oprindelig ikke var Forslag til Lov om Autorisation af Sygeplejersker, men Forslag til Lov om Statsanerkendelse af Sygeplejersker, en Betegnelse, som den ærede Ordfører for Venstre syntes var betydelig bedre end den nu foreslaaede.

Spørgsmaalet om en Lovordning af

Sygeplejergerningen blev netop i Aar for 25 Aar siden rejst af Sygeplejerskerne selv gennem Dansk Sygeplejerraad. Man sendte et Andragende ind til Ministeriet, som lod Andragendet gaa videre til den da siddende Medicinalkommission. I 1910 tog denne Spørgsmaalet op, men med det Resultat, at man ikke paa det daværende Tidspunkt mente det opportunt at opstille et positivt Udkast, fordi Uddannelsen af Sygeplejerskerne den Gang var i høj Grad forskelligartet. Desuden var der Uenighed mellem de to store Organisationer, Dansk Sygeplejerraad og Centralforeningen af Sygeplejersker udenfor København, og man mente ikke fra Kommissionens Side, at det vilde være heldigt, at man fik to Kategorier af statsanerkendte Sygeplejersker, en Opfattelse, jeg for min Part fuldkommen kan give Kommissionen Ret i.

Først i 1920 tog Kommissionen Sagen op til fornyet Behandling, og i 1921 forelaa der endelig Lovforslag, som var enstemmigt vedtaget i Kommissionen, i hvilken ikke alene den særlige Fagkundskab, men ogsaa alle Rigsdagens daværende politiske Partier var repræsenteret. Det eneste, som nogle af Kommissionens Medlemmer nærede en vis Frygt for, var, at Forslaget, hvis det blev til Lov, skulde betyde, at der ikke blev en tilstrækkelig Tilgang af Sygeplejersker. Men Tiden har vist os, hvor ubegrundet denne Frygt var. I Øjeblikket er det saadan, at man paa ingen Maade kan tale om Mangel paa Sygeplejersker. Tværtimod, der er alt for mange Sygeplejersker; for Tiden er der mange arbejdsløse i dette Fag, som der er det i alle andre.

Det var altsaa ikke noget Under, at Sygeplejerskerne i 1921 havde et grundet Haab om, at Forslaget vilde faa en let Gang gennem Rigsdagen. Imidlertid gik det anderledes. Sygeplejerskerne er Gang paa Gang blevet skuffede i deres Forhaabninger. Endelig synes det at lysne for dem, thi Forslaget kommer her til Landstinget, vedtaget af 4 Partier i Folketinget, medens Venstre og Retsstatspartiet undlod at stemme.

Partiet Venstre har i Folketinget ved anden Behandling fremsat et andet, af Partiet udarbejdet, Forslag. Men efter min Formening ligger dette Forslag saa nær op ad det, vi behandler her i Dag, at det for mig mere synes, som om det er et Forsøg paa Bessermacherei, jeg maa maaske sige et mislykket Forsøg paa Bessermacherei — det samme syntes for øvrigt ogsaa den ærede Ordfører for Partiet Venstre her i Tinget at mene.